

Döden i Uvskogen av Alfred Pontén

Prolog

Ett blodisande läte hördes i den mörka granskogen. Lukas hjärta stannade till, och slog sedan dubbelt så fort. Han tog upp kartan. Närmaste hus var en kilometer bort. Han tog hafsigt ut kompasskursen och satte av, kontrollerna betydde ingenting längre. Rätt som det var kom han fram till en brant backe, där han började gå. Då hördes lätet igen, alldeles nära. Det lät som en blandning av ett grymtande och ett skrik av smärta. Lukas fick panik och började springa ner för backen, snabbare än han någonsin sprungit förr. Då snavade han på en gren och föll i mossan. Han fortsatte att rulla ner för backen, tills han fastnade under ett nedfallet träd. Lukas försökte komma loss, men det var förgäves. I hans arm fanns en lång rispa, och hans knä var uppskrapat. Det märkte dock Lukas inte. Han hade större problem. Böjd över honom stod en hemsk varelse, jämförbar med något från hans värsta mardrömmar. Innan Lukas hann skrika var han död.

Jag gick ut i hallen och drog fram min reflexväst. Det var fredag och klockan var åtta. Det hade börjat skymma. Jag drog på mig skorna, knöt dem och såg mig själv i den stora hallspegeln. Trots det svaga ljuset kunde jag se mitt runda ansikte under det tunna sandréblonda håret.

Jag hade hyrt en film och gjort popcorn den kvällen, men nu fick min sambo Lovisa titta på filmen själv. Telefonen hade ringt helt oväntat. Tydligen skulle jag och de andra i Missing People leta efter en orienterare som sprungit vilse i Uvskogen. "Se till att komma tillbaka före klockan tre, Jonas" viskade Lovisa och kysste mig på kinden.

Jag gick ut till min lilla bil och satte mig. Telefonen sade att det skulle bli fullmåne, och jag körde iväg på den mörka landsvägen. Orienteringsklubbens stuga låg avlägset från samhället, men precis vid landsvägen. Vid stugan stod ett antal bilar, och tjugo meter därifrån stod en klunga människor i reflexväst och kontrollerade sina pannlampor. Det duggregnade ner från den mörka himlen, och vinden ven uppe i trädtopparna. Jag rös. Pannlampan låg som vanligt i handskfacket och jag gick fram till klungan, hälsade på några som jag kände igen och kollade om min pannlampa fungerade. Det gjorde den. Vi väntade på de sista några minuter till, medan vi gjorde upp en plan för hur vi skulle söka.

"Då är vi alltså överens om att ni, grupp B, tar elljusspåret hit upp" sade Annika, en fältmässig kvinna i 50-årsåldern, och pekade på kartan. "Sedan går ni 500 meter österut och sicksackar tillbaka" fortsatte hon. "Och vi, grupp A, följer mountainbike-spåret österut, rundar hygget och sicksackar tillbaka till

5-kilometersspåret, som vi följer tillbaka hit. Bengt och Göran, ni stannar här ifall han skulle komma tillbaka. Jag tar grupp A, och du, Fredrik, tar grupp B. Nu kör vi."

Jag tillhörde grupp A, ledd av Annika. Vi började gå på vägen en 100 meter, tills vi kom till början på mountainbike-spåret. Där slog vi på pannlamporna och fortsatte traska på. Marken var blöt, och vi gick långsamt för att inte halka i leran. Den tjocka undervegetationen gjorde

att vi inte kunde se så långt, men vi kunde fortfarande synas långt. Detta är ju såklart meningen, tänkte jag, men samtidigt kändes det som om man bara visade var man var för alla "någon" eller "något".

Plötsligt kom en stark vindpust, och duvorna där uppe i träden flög upp medan de lät höra sitt spöklika kurrande läte. En liten gren föll vinande ner och träffade någon i huvudet. Personen ifråga var oskadd, men han hade hoppat till. Jag klandrar honom inte, alla gick vi där på det slingriga spåret med nerverna på helspänn och beredda att rusa tillbaka till stugan när som helst.

Tjugo minuter senare, vilket snarare kändes som en timme, kom vi fram till hygget som vi skulle runda för att sedan gå hem. Inga fler incidenter hade inträffat, förutom att någon hade halkat i en backe och blivit lerig. Någon hade erbjudit sig att följa med den leriga mannen tillbaka till stugan, men han insisterade på att fortsätta leta med oss andra. Sedan hade skogen blivit glesare, så vi hade spridit ut oss i en sökkedja, där vi gick med bara fem meters avstånd.

Vi rundade hygget och började gå upp för en brant backe. Vid det här laget var mina skor genomblöta, men det märkte jag knappt, jag var upptagen med att försöka att inte snubbla på alla nedfallna grenar på marken. Jag började tänka mig att grenarna var ben utsrödda i mossan, för att fördriva tiden, men det var nog ingen bra idé eftersom det bara skrämde upp mig.

Snart kom vi fram till ett stenröse, och efter det blev backen ännu brantare. Just som jag klättrade över ett nedfallet träd såg jag något som kom mig att rycka till och rygga tillbaka. Upp ur mossan stack en hand, helt avskild från resten av kroppen som låg under trädet jag just klättrat över. Det luktade inte så farligt, eftersom allting var blött, men det var omöjligt att inte rynka på näsan åt de hemska sårn pojkens hade på kroppen. I hans tunna men vältränade lårmuskler fanns hemska bitmärken av långa och vassa tänder, och på många ställen saknades det stora köttstycken. Hans könsorgan saknades, och bukhålan gapade tom. Bröstkorgen var genomborrad av långa klor, och hans skalle var inslagen som av en enorm kraft. Den lösa handen verkade ha vridits loss från underarmen, och de avslitna senorna blänkte i månskenet.

Vid det här laget hade de andra samlats runt mig, och vi fick alla anstränga oss för att inte kräkas.

"Jag tror att vi borde släpa honom ut till stigen där", sa Annika och pekade. "Sedan får vi gå tillbaka och hämta en liksäck och en bår", fortsatte hon, samtidigt som hon svalde en sur uppstötning. Hon tog fram sin radio och skulle precis sända, när hon upptäckte att den inte fungerade. Hon kontrollerade batteriet och försökte igen. Inget. Plötsligt slocknade Annikas pannlampa. Någon kom och lyste åt henne, men så slocknade dennes pannlampa också. En efter en slocknade lamporna, och de med vettet kvar började springa mot stigen, så att vi inte skulle behöva bli räddade själva. Vi insåg snart att vi behövde gå tillbaka till de andra inne i skogen, de som fått panik när deras lampor slocknade. Min pannlampa slocknade, och nu fanns det bara två kvar som fungerade. Vi hade precis samlat alla när den sista pannlampan blinkade till och ljuset sedan långsamt dog ut. Där satt vi i den stora, mörka skogen och undrade vad som hänt med orienteraren, och vad som hänt med pannlamporna, medan vi väntade på att ögonen skulle vänja sig vid det svaga skenet från fullmånen.

“Äh, nu sticker vi härifrån”, sa Annika och pekade på stigen. Just som alla höll på att resa sig hördes ett fruktansvärt skrik, som av extrem smärta, i skogen. Alla rusade åt olika håll, när en jättelik, apliknande varelse uppenbarade sig, springande mot oss ner för den branta backen. Jag fick bara se en skymt av monstret då jag sprang därifrån, men det räckte. Jag tror aldrig jag hade sprungit så fort som då. Jag bara sprang och sprang. Det kändes som om jag hade sprungit i evigheter, jag hade aldrig gjort något annat i mitt liv än att springa från det hemska monstret. Eller mot, man vet aldrig. Plötsligt kom jag ut på ett litet fält mitt i skogen, och bara slängde mig i det långa gräset. Jag kom på mig själv med att tänka på de andra först nu, och jag insåg att alla de andra i gruppen skulle kunna vara hemska lik innan morgonen. Och jag själv, påminde jag mig, och började leta efter ett gömställe. Jag hade ingen aning om vilket håll jag sprungit, och då var det nog ingen bra idé att fortsätta i natt. Om inte monstret kom.

De andra var nog döda vid det här laget, tänkte jag. Jag var förmodligen den mest vältränade i gruppen, och det hade varit nära ögat även för mig, tills jag hade lagt de långsamma mellan mig och monstret.

Jag lade mig i ett dike under en yvig gran och försökte vila, men det gick inte. Plötsligt hörde jag en gren brytas. Jag satte mig upp och lyssnade, och min höga puls var det första som sade mig att jag höll andan. Sedan hörde jag det igen, närmare. Jag skulle precis rusa iväg när jag såg en människa trilla ut på fältet och bli liggande där. Efter en stunds velande bestämde jag mig för att gå fram och se vem det var. Där låg Annika, helt utmattad i det daggvåta gräset. Jag hälsade och började släpa henne till diket, sedan somnade vi.

Jag vaknade kallsvettig med känslan av att någon tittade på mig. Det var fortfarande mörkt, men månljuset hade tilltagit. Långsamt satte jag mig upp och tittade mig omkring. Först såg jag ingenting, men sedan fastnade mina ögon på en stor rotvälta.

Eller var det en rotvälta? Nej, det var en hemsk varelse utan hud, med en öppen mun full av långa, misskötta tänder. Monstret stod på alla fyra med långa armar som slutade i böjda klor, och ovanför den missbildade näsan satt ett par stora, gula ögon som stirrade rakt på mig. Mitt hjärta slog så snabbt och hårt att jag var rädd att monstret skulle höra det, mitt hjärta var det enda jag kunde höra. Om det funnits någon vätska kvar i min kropp efter allt svettande, så skulle jag ha pissat på mig.

Just då vaknade Annika, gäspade ljudligt, sträckte på sig och reste sig upp. Innan hon hade märkt någonting var monstret på väg mot oss i en omänsklig fart, och jag började springa i diket i hopp om att monstret skulle ta Annika först. Annika började springa efter mig, men snubblade och föll till marken. Det nästa jag hörde var ett hemskt skrik av olidlig smärta som abrupt slutade. Det långa skriket ekade i skogen. Jag var fortfarande inte säker, jag behövde komma ut ur skogen för att bli det, och jag hade ingen aning om var jag var eller i vilken riktning jag borde springa, jag bara sprang. Gång på gång snubblade jag, och snart kunde jag höra monstrets hungriga skrik igen, närmare för varje gång. Jag hade inget kvar i tanken efter nattens strapatser, men av rent adrenalin fortsatte jag springa. Till slut föll jag ihop, och kravlade till en stor sten som jag satte mig med ryggen mot, och bara väntade på att dö.

Det började ljusna vid horisonten, någon mycket välkommet, men det innebar också att monstret skulle kunna se mig bättre. Jag såg något komma springande mot mig, cirka hundra meter bort, och jag bad till Gud. Det var första gången i mitt liv. Monstret sprang förbi

endast tio meter ifrån mig på sina långa armar. Helt omedvetet höll jag andan. Plötsligt stannade varelsen, och vädrade ljudligt. Sedan vände den sig långsamt om tills det tittade rakt på mig. Jag kunde inte göra något annat än att sitta där och stirra tillbaka, på monstret som verkade ha all tid i världen.

Vi stirrade på varandra i vad som kändes som en timme. Utan förvarning började monstret långsamt krypa mot mig, hela tiden stirrande och med det stinkande gapet öppet. Varelsen slickade sig om munnen med sin långa lila tunga och viftade med sina klor, och jag var helt säker på att det inte kunde bli värre än så här. Det blev så klart värre. Monstret var nu vid mina fötter, och började väsa mot mig. Jag hade ingen vätska kvar att vare sig svettas ut eller pissa på mig med, inte ens något att kräkas upp åt den hemska stanken från varelsens mun.

Plötsligt högg monstret sina långa tänder i min fot. Jag skrek till, högre än jag någonsin gjort förut. Monstret började slita och dra, och jag var fortfarande vid fullt medvetande. Varelsen släppte min fot, och började sticka in sina klor på olika ställen i min kropp. När det sadistiska odjuret långsamt rev mig över ljumskan blev min syn suddig. Jag föll, men rörde mig inte ur fläcken. Monstret började sträcka sig efter mitt huvud. Jag försökte hålla emot, men det gick inte. Käftarna började långsamt slutas runt min hals, och jag tryckte förgäves emot.

"ELD", ropades plötsligt i skogen, och två ak-5:or började smattra. Det lila blodet stänkte mig i ögonen, och det sved till. Monstret låg livlöst över mina ben, och jag märkte hur utmattad jag var. En soldat med sjukvårdararmbindel kom fram, och det var det sista jag såg innan jag somnade som en gris.

När jag vaknade på sjukhuset satt Lovisa bredvid den höjda sängen och tittade på mig. Det var två sköterskor där också, som inte verkade ta någon notis om mig.

Lovisa böjde sig ner och kysste mig.

"Du har just överlevt döden i Uvskogen" sa hon, med ett oförklarligt leende på läpparna.